

Anita Verkerk

Gevaarlijke *Erfenis*

Uitgeverij Cupido

Omslag: CO2 Premedia bv, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Druk: Practicum, Soest

Gevaarlijke Erfenis

ISBN 97894-6204-112-7

Herziene heruitgave

© 2014 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2014 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

ROMANS VAN ANITA VERKERK:

- * Spetters & Schoenen
- * Cheesecake & Kilts
- * Als een zandkorrel in de wind
- * Vergeten schande
- * Rowena
- * Xandra
- * Myrthe
- * Jasmijn
- * Heisa in Venetië
- * Etage te huur
- * Prinses Flirt
- * Leve de liefde!
- * Lentekriebels
- * Het meisje in de rode jurk
- * Romance in Toscane
- * Gevaarlijke erfenis
- * Heimwee naar Lanzarote
- * Dochter van de zon
- * Poeslief

Amber Trilogie:

- * Bedrogen liefde
- * Een nieuwe toekomst
- * Eindelijk gelukkig

HALLO ALLEMAAL!

In de Franse Loirestreek wemelt het van de prachtige kastelen, zoals het magnifieke Château de Chambord en het beroemde kasteel van Chenonceau.

De meeste kastelen zijn kleiner en worden vaak al eeuwen bewoond door dezelfde adellijke familie. Tegenwoordig is het onderhoud van zo'n oud gebouw amper meer op te brengen en veel eigenaars proberen wanhopig om geld binnen te krijgen. Ze veranderen hun historische erfgoed in sjieke kasteelcampings, exclusieve hotels, dierentuinen en zelfs pretparken. Vaak staat er een kassa bij de ingang naar een kasteeltje en met een beetje geluk leidt Monsieur le Marquis je hoogstpersoonlijk rond.

Klokslag middernacht komen er vreemde schaduwen tot leven. Een onthoofde edelman dwaalt rond met een modderige rieten mand onder zijn arm en een antieke koets ratelt knarsend over een al lang vergaan bruggetje. Angstaanjagende kreten echoën door de stille nacht. Een verdwaalde steenuil? Of een lang vergeten koningin die om haar vermoorde minnaar treurt?

Ga er lekker bij zitten en reis met Kathy mee naar het land van sprankelende champagne, pittige kaas, mysterieuze kastelen, middernachtelijke verschijningen en natuurlijk ontelbare spannende, romantische mannen...

Heel veel leesplezier met *Gevaarlijke erfenis!*

:-) Anita

P.S. Meer weten over mij en mijn andere boeken? Neem een kijkje op mijn website: www.anitaverkerk.nl

*For Guy Williams
the one and only Zorro
in grateful memory...*

PROLOOG

Château de Beau-Miré, Frankrijk, 15 juni 2008

“Beloof je me dat je overal voor zult zorgen?” vroeg de oude vrouw hijgend. “Die aasgieren mogen het niet winnen. Nooit!”

Haar stem klonk paniekerig en in haar groene ogen brandde de wanhoop.

Maar verder leek ze wel een wassen beeld, zoals ze daar stilletjes lag op de antieke sofa van rood velours. Haar broze lichaam was bijna helemaal bedekt met een spreid van bontgekleurde lapjes. Je zag alleen haar intens witte gezicht met de bleke lippen en haar benige, gekromde hand die zich vastklampte aan een crèmekleurig formulier. Alsof dat stuk papier het enige houvast was dat ze nog over had.

De sportief gebouwde man met de donkere haren boog zich over haar heen, pakte het document uit haar bevende vingers en drukte het tegen zijn hart. “Natuurlijk Cathérine, natuurlijk zorg ik overal voor. Je kunt op me rekenen, dat weet je toch.”

Moeizaam krulde ze haar lippen tot een dankbaar lachje en in haar ogen gloeide opluchting. “Dank je wel,” fluisterde ze.

Haar witte krulletjes zakten nog verder weg in het zijden kussen. “Ik ben zo moe. Zo vreselijk moe!”

Hij vouwde het kostbare document zorgvuldig in vieren en stak het in de binnenzak van zijn op maat gemaakte donkerblauwe streepjespak. Toen perste hij zijn lippen op elkaar en hoopte vurig

dat ze zijn tevreden grijsje niet had gezien. Alles ging volgens plan. Dit kasteel was bijna van hem. Bijna...

“Er is niks mis met een dutje, Cathérine,” zei hij op een bemoedigend toontje. “Zeker niet op jouw leeftijd.”

“Mijn leeftijd!” Met hernieuwde energie probeerde ze omhoog te komen op haar elleboog. “Ik mag dan negentig zijn, maar ik haat dutjes. Ik wil paardrijden!” Ze zakte uitgeput terug op het kussen en haar ogen gleden naar het grote olieverfschilderij boven de enorme marmeren schouw.

Hij volgde haar blik en terwijl hij naar het schilderij keek dat hij al zo vaak had gezien, begon er in zijn lip een spiertje te trillen. Geërgerd sloeg hij zijn hand voor zijn mond en keek schichtig naar de oude vrouw. Ze had het niet gemerkt. Gelukkig maar.

Hij ademde diep in om zijn wild kloppende hart tot rust te brengen en richtte zijn ogen weer op het olieverfdoek. Het was een manshoog portret van een bejaarde dame met zilvergrijze krulletjes en blozende wangen op de rug van een gitzwarte volbloed, die snuivend aan de teugels trok.

Ze had het ranke figuur van een mannequin, met rondingen op precies de juiste plaatsen en haar sierlijke uitstraling werd nog eens extra benadrukt door een getailleerd rood ruitersjasje. Daaronder droeg ze een strakke beige rijbroek en glanzend gepoetste rijlaarzen met zilveren sporen op de hak. In haar opgeheven rechterhand hield ze een dun rijzweepje. Ze keek met stralende felgroene ogen de wereld in en heel even had hij het gevoel dat dit het portret van een onsterfelijke mythologische godin was.

Hij beet op zijn lip en zijn ogen gleden naar het langwerpige naam-

plaatje, helemaal onderaan op de goudkleurige lijst van het schilderij.

‘Cathérine Dubois op Devil’ stond daar in sierlijke letters.

Een overweldigende golf van schuld kroop in zijn keel omhoog en hij slikte heftig. Bijna ongemerkt schudde hij zijn hoofd.

Nee, hij kon het tij niet meer keren en hij wilde dat ook niet. Er stond te veel op het spel. Maar eigenlijk was het diep triest. Ze was zo vol levenskracht, zo vol hoop, zo vol...

Hij schraapte zijn keel. “Zo’n longontsteking gaat niemand in de koude kleren zitten, Cathérine. Je moet gewoon nog een beetje rusten en dan kun je volgende week vast wel weer paardrijden.”

“Dat hoop ik, mijn jongen. Ik hoop het toch zo.” Haar zachte stem stierf weg en ze sloot haar ogen.

Hij keek scherp naar haar gezicht en naar het bijna onwaarneembare op-en-neer gaan van haar borstkas. Ze was bewusteloos. Eindelijk.

“Welterusten, Cathérine,” mompelde hij tussen zijn samengeknepen lippen door. “Het is jammer, maar paardrijden zit er voor jou niet meer in. Nooit meer.” Met een haast teder gebaar streelde hij over haar ijskoude wang. “Ik mag je graag, Cathérine. Waarom moet je nu altijd zo koppig zijn?”

Ineens kreeg hij haast, en hij liep met grote stappen door de prachtig gemeubileerde kamer naar de enorme schouw, waarin een vrolijk vuurtje brandde. Hij knielde neer, viste het in vieren gevouwen papier uit zijn binnenzak en gooide het kostbare document zonder aarzelen in de vlammen.

Toen pakte hij de ijzeren pook van het roodkoperen haakje en

schoof de brandende blokken hout heen en weer over het papier, net zo lang tot er niets meer van over was. Niets, behalve een grijs hoopje nagloeierende as.

Hij stond weer op, strekte zijn stijve knieën en keek onaangedaan naar het stille figuurtje op de bank. Haar ademhaling was amper meer te zien. Het zou niet lang meer duren, dan was het lange leven van Cathérine Dubois eindelijk voorbij.

Er gleed een wrang lachje over zijn gezicht. Tja, zo gingen die dingen nu eenmaal. Een hoogbejaarde vrouw had de ongelijke strijd tegen een woekerende longontsteking op moeten geven. Niemand zou ook maar één seconde aan insuline denken. Zelfs die ouwe zeurpiet van een huisarts niet. Een klein beetje te veel was al meer dan genoeg geweest.

Hij knikte tevreden en ademde diep in.

Het eerste deel van zijn plan was helemaal perfect verlopen. Nu de rest nog even...

HOOFDSTUK 1

New York, 9 juli 2008

“Een verrassing,” mompelde Kathy Wayne in zichzelf, en ze keek voor de zoveelste keer ongeduldig op haar horloge. “Die vent beweerde toch heus dat hij een spannende verrassing voor me had.” Het drukke New Yorkse stadsverkeer golfde in een zee van lawaai en getoeter langs haar heen en ze werd bijna misselijk van de walmende dieselgeur van de ronkende stadsbussen. Zuchtend wiebelde ze van de ene zere voet op de andere en stak haar tong uit naar haar perfect geklede spiegelbeeld in de glanzende ruit van restaurant The Green Cow.

Die ellendige hoge hakken knelden al haar bloedvaten af en haar roodkleurige ‘ik-ben-de-eigenaresse-van-een-trendy-modewinkel’-mantelpakje speelde voor sauna. Ze kon de pareltjes zweet over haar rug voelen druipen.

Lieve help! Ze stond hier compleet voor joker op deze bloedhete stoep met die duffe witte roos in haar hand! Hoe had ze ooit zo’n stomme afspraak kunnen maken?

Tja, dat was alleen maar omdat de man die haar had opgebeld zo’n leuk Frans accent had gehad en zij meteen aan Oma had moeten denken.

Dus kon ze het hier maar beter voor gezien houden en...

“KIIJK UIT!” schreeuwde een donkere mannenstem achter haar.

Voor Kathy besepte wat er aan de hand was, pakten twee sterke

handen haar beet en trokken haar met een enorme ruk opzij. De roos glipte uit haar vingers en nog geen seconde later bonkte er een gele terreinwagen over de stoep. Gillende voetgangers vlogen in paniek alle kanten op en een gitzwarte bumper miste Kathy op een haartje na.

Toen knalde de wagen op een volle vuilnisbak en terwijl de smeerboel alle kanten opspatte, schoot de auto als een soort ongeleid projectiel weer van de stoep af en spurte weg.

En daar zat Kathy dan, met een wildkloppend hart op de snikhete stoeptegels, midden tussen een berg kleverige eierdoppen en rot-tende bananenschillen te bibberen in de sterke armen van een wildvreemde vent, die naar *avontuur* rook.

Avontuur?

Wat was dat nou weer voor onzin? Hij rook naar aftershave en daar was niks avontuurlijks aan.

“Stomme wegpiraat,” hoorde ze de man verontwaardigd zeggen.

“Die idioten schijnen maar niet te snappen dat zo’n auto eigenlijk een complete moordmachine is.”

Een moordmachine. Er schoot een pijnlijke steek door haar buik en ze voelde haar ademhaling nog sneller gaan.

Kijk nou toch eens naar die arme roos! De lange steel was vermor-zeld en van de frisgroene blaadjes was weinig meer over dan een vies bruin papje. Een zacht briesje blies de gekneusde witte bloemblaadjes alle kanten op.

Ze beet op haar onderlip en huiverde. Als die man er niet was geweest... dan hadden ze háár nu bij elkaar kunnen vegen. Wat er van haar over was tenminste.

Een hoopje gebroken botten en bloederig vlees...

Ze rilde opnieuw en wreef bibberig over haar neus.

“Alles goed?” vroeg hij. Zijn sterke armen lagen nog steeds beschermend om haar heen.

Ze knikte langzaam en probeerde ondertussen op te houden met klappertanden. Maar dat viel nog niet mee.

“Ik, eh... ik voel me prima.” Haar stem klonk akelig schor.

Ze moest opstaan, dat snapte ze best. Maar het was fijn om zijn armen om zich heen te voelen. Fijn, maar natuurlijk ook raar. Want ze was heus niet gewend om wildvreemde kerels om hun nek te vallen.

Hoogste tijd om weer een beetje gewoon te gaan doen!

“Kun je staan?” vroeg hij.

“Vast wel,” mompelde ze bibberig.

Hij liet haar heel voorzichtig los, krabbelde wat moeizaam op en hielp haar daarna galant overeind.

Een beetje wiebelig staaarde ze naar haar onbekende redder. Hij zou het fantastisch doen op de *catwalk* met zijn goed gebouwde sportieve lijf, zijn kortgeknipte donkere haren en zijn knappe gezicht met die prachtige hazelnootkleurige ogen. Maar daar hield de vergelijking wel op, want zijn blauwe maatpak zat vol eierstruif en straatvuil.

Tja, hij was natuurlijk niet de enige die er smerig uitzag. Zij zat onder de bruine oliegeen en haar trendy netkousen hadden hun beste tijd ook wel gehad.

“Het is leuk u te ontmoeten, Mademoiselle Wayne,” zei hij langzaam.

Huh? Dat klonk ineens wel erg formeel én ook nog erg Frans.

Ze prutste een losse pluk blonde haren achter haar oor. “Kennen wij elkaar?”

Hij schudde zijn hoofd en wees met het puntje van zijn wijsvinger in de richting van haar borst. “Er staat Wayne op uw naamplaatje. En de roos natuurlijk.”

Er ging een vreemde rilling door haar heen. Even was het net alsof hij haar écht had aangeraakt. “Bent u mijn...”

Bent u mijn afspraakje, had ze willen zeggen, maar dat kon natuurlijk niet. “Hebt u mij vanmorgen gebeld?”

Hij lachte naar haar. Een adembenemende lach, die haar knieën ter plekke in rubber veranderde.

Onzin. Dat slappe gevoel kwam gewoon van de schrik. Je werd nu eenmaal niet elke dag bijna van de sokken gereden. Hoewel je daar in New York natuurlijk niet veel moeite voor hoefde te doen.

“Ja, ik heb u vanmorgen gebeld,” antwoordde hij.

“Nou, ik vond dit niet bepaald een leuke verrassing,” bromde ze zuurtjes.

Het verwijt bleef even in de lucht hangen. Toen gleed er een droog lachje over zijn gezicht. “Dit had ik dan ook niet in gedachten. Het spijt me.”

“Wat is dan wel de bedoeling? Wie bent u eigenlijk?” Al pratend keek ze diep in zijn hazelnootkleurige ogen en er flitste een vreemd verlangen door haar buik. Hij had de mooiste ogen die ze ooit had gezien.

Hè, welnee. Hoe kwam ze daar nou weer bij? Ze speelde niet in een romantisch toneelstuk mee.